

การเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น ในภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา*

The Stressed and Unstressed Vowels Pronounced in English of Bilingual School Students

ณิรวลัย บัณฑิตทอง**

อภิรักษ์ณ์ ธรรมทวีธิกุล***, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพูดออกเสียงการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นในภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาในกรุงเทพมหานคร โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงสถิติ เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักเรียนโรงเรียนสองภาษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นละ 4 คน รวมทั้งหมด 12 คน โดยศึกษาตัวแปรทางสังคม ได้แก่ เพศ ระดับชั้นการศึกษา และวันลีลาแบบเป็นกันเองในลักษณะการสัมภาษณ์โดยให้นักเรียนแนะนำตัวเอง โดยวิธีการทางสัตวศาสตร์และการวิเคราะห์เชิงสถิติ

ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรทางสังคมด้านเพศ และระดับชั้นการศึกษาไม่มีผลต่อการออกเสียง ในภาพรวมนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนการออกเสียงคำและวลีผิดมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าร้อยละ 50 ซึ่งสามารถอธิบายจากสถิติการออกเสียงผิดได้ว่าเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ของผู้เรียน ผลการศึกษานี้เน้นถึงความสำคัญ

* บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

** นิสิตบัณฑิตศึกษา สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพฯ 10900

*** รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพฯ 10900

ของการออกเสียงภาษาอังกฤษในเชิงสัทศาสตร์ เพื่อพัฒนาศักยภาพการออกเสียงพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

คำหลัก: การเน้นพยางค์ในภาษาอังกฤษ, การลดรูปสระในภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทย

ABSTRACT

The objective of this research project was to investigate the English pronunciation of sample students studying in grades 6, 9 and 12 in a bilingual school in Bangkok. The social variables considered were gender, level of education and speech style: Casual style in self-introduction. Pronunciation of stress on stressed-syllables and vowel reduction in unstressed-syllables were the two main features studied by means of phonetic and statistical analyses.

The results indicated that variables concerning genders and levels of education of the samples no results on their pronunciation. Overall, the samples pronounced the number of words wrongly above the average of 50%. These pronunciation errors resulted from the interference of their mother tongue (Thai language). The results also manifested the importance of English pronunciation in terms of phonetics, which could improve their potential in pronouncing English.

Keywords: Stress in English, English vowel reduction, English for Thai students

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่คนทั่วโลกรู้จักและใช้เป็นภาษากลางเพื่อติดต่อสื่อสารกัน ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากประเทศไทยมีการติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งในด้านการค้า การศึกษา การแพทย์ ฯลฯ ในปัจจุบัน

ได้มีนักลงทุนชาวต่างชาติเป็นจำนวนมากที่เข้ามาทำธุรกิจในประเทศไทย ดังนั้นจึงจำเป็นที่คนไทยจะต้องเรียนรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษเพื่อลดข้อจำกัดด้านการสื่อสารและเพิ่มขีดความสามารถในการขยายตลาดการค้าไปสู่ต่างประเทศ

ในปี 2558 ประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่สังคมอาเซียน คนไทยจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร ฉะนั้นภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยจะกลายมาเป็นภาษาที่สองนอกเหนือจากภาษาแม่ แต่การศึกษาภาษาอังกฤษของคนไทยมักประสบปัญหาในเรื่องของการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทย ปัญหาของเสียงที่ดูคล้ายคลึงกันแต่ออกเสียงต่างกัน และปัญหาของเสียงที่มีทั้งในภาษาไทยและในภาษาอังกฤษแต่เกิดในตำแหน่งที่ไม่ตรงกันทั้งหมด (ปรารมภรัตน์ โชติติกเสถียร, 2528)

ทุกภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษที่เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการใช้ภาษาอังกฤษในหมู่คนที่อยู่ในพื้นที่ต่างกัน และมีความแตกต่างกันทางด้านเชื้อชาติและวัฒนธรรมก็จะทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ (ปิยะวดี อภิชาติบุตร, 2547) อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้มีมากจนถึงขนาดทำให้สื่อสารกันไม่เข้าใจ ภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆ ที่ใช้กันอยู่ทั่วโลกขณะนี้มีค่อนข้างมาก ได้แก่ ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ภาษาอังกฤษแบบคาเนเดียน และภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย เป็นต้น การที่ภาษาอังกฤษเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลานั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยสังคมของแต่ละประเทศ (ดิยุ ศรีนราวัฒน์, 2539) ประเทศที่มีการพัฒนาภาษาอังกฤษให้เป็นไปในรูปแบบของประเทศของตน เช่น ภาษาอังกฤษแบบอินเดีย ภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ หรือภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปินส์ เป็นต้น การสอนภาษาอังกฤษให้ตรงกับภาษาอังกฤษในรูปแบบของแต่ละประเทศนั้น จะทำให้คนในประเทศสามารถเข้าใจสำเนียงการออกเสียงและความหมายของคำที่สื่อสารกันได้ดียิ่งขึ้น

สำหรับประเทศไทยยังไม่ได้มีการศึกษาไว้ชัดเจนว่าได้มีการพัฒนารูปแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษของตนเองหรือไม่อย่างไร แต่เป็นที่สังเกตได้ว่าเราได้เริ่มมี “ลักษณะ” ที่เป็นเอกลักษณ์ของเราเองบ้างแล้ว เช่นการใช้คำลงท้าย “ครับ” หรือ “ค่ะ” ในภาษาไทย โดยทั่วไปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของคนไทยยึดเอา

สำเนียงของเจ้าของภาษา ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษแบบอเมริกันหรือแบบอังกฤษเป็นหลัก โรงเรียนสองภาษาในประเทศไทยหลายแห่งที่มีเป้าหมายในการสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนแบบเน้นเรื่องการออกเสียงให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาสำเนียงใดสำเนียงหนึ่ง จะมีอาจารย์สอนภาษาอังกฤษเป็นชาวต่างชาติเจ้าของภาษา แต่ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนได้เป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ เป็นเรื่องที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา เพราะจากการสังเกตผู้วิจัยพบว่านักเรียนโรงเรียนสองภาษายังคงมีปัญหาด้านการออกเสียงการพูด โดยมีการออกเสียงที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ ทั้งที่นักเรียนโรงเรียนสองภาษามีความคุ้นเคยและใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนทุกวิชา ยกเว้นภาษาไทยและสังคมศึกษา หรือในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความเป็นไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2548) แต่ทำไมยังมีปัญหาด้านการออกเสียง ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมเชิงสังเคราะห์ในเรื่องการเน้นเสียง (อภิรักษ์กุล ธรรมทวีธิกุล, 2547) พบว่าการเปล่งเสียงที่ใช้พลังมากกว่าปกติสำหรับพยัญชนะเน้น ทำให้พยัญชนะเน้นเด่น หรือดังกว่าในพยางค์อื่นๆ ที่เป็นพยางค์ไม่เน้น ภาษาอังกฤษจะมีการเน้นพยางค์เป็นช่วงๆ โดยในแต่ละช่วงของการเน้นพยางค์เป็นจังหวะเท่าๆ กันในถ้อยความ จัดเป็น Stress-timed language สิ่งที่คุณฟังสามารถรับรู้ได้ว่าเป็นพยางค์เน้นคือเสียงสระในพยางค์เน้นมักจะยาวกว่าสระเดียวกันในพยางค์ไม่เน้น ซึ่งมีความยาวมากกว่าเพราะเป็นสระรูปเต็ม และมักจะมีค่า Pitch ที่สูงกว่าและดังมากกว่าพยางค์รอบข้าง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสระเสียงยาวทุกตัวต้องเป็นสระพยางค์เน้นเสมอไป

สระในพยางค์ไม่เน้นในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มักจะมีการลดรูปสระ โดยไม่ออกเสียงเต็มเนื่องจากไม่มีผลกระทบต่อการรับรู้ของผู้ฟังในการสื่อความหมาย ซึ่งจะถูกลดรูปเป็นสระแนวกกลางหรือ “schwa” [ə] ทำให้สะดวกในการออกเสียงง่ายขึ้น ตัวอย่างเช่น [p^hasä] มีการลดรูปสระ และออกเสียงเป็น [p^həsä] “ภาษา” หรือคำว่า [mamuaŋ] มีการลดรูปสระ และออกเสียงเป็น [məmuəŋ] “มะม่วง” (อภิรักษ์กุล ธรรมทวีธิกุล, 2547) หรือคำในภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า sofa ['soʊfə], china ['tʃaɪnə] ก็จะมีการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้น และลดรูปเป็นสระแนวกกลาง [ə] บางครั้งสระในพยางค์ไม่เน้นอาจถูกละ (delete) ไปก็เป็นไปได้ เช่น สนับสนุน > หนุนหนุน เป็นต้น

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดและอ่านออกเสียงของนักเรียนโรงเรียนสองภาษา โดยเลือกศึกษานักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ชั้นละ 4 คน (ชาย 2 คน หญิง 2 คน) ของโรงเรียนสองภาษาในกรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ว่านักเรียนไทยในโรงเรียนสองภาษาแห่งนี้ที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษโดยเน้นสำเนียงอเมริกันและมีชาวอเมริกันเจ้าของภาษาเป็นผู้สอนนั้นมีผลสัมฤทธิ์จากการเรียนในด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษใกล้เคียงเจ้าของภาษาตรงตามเป้าหมายของโรงเรียนหรือไม่ อย่างไร ซึ่งผลการศึกษาจะเป็นข้อมูลป้อนกลับให้โรงเรียนสองภาษาในกรุงเทพมหานครที่ศึกษาสามารถใช้เป็นฐานสำหรับการวิจัยต่อยอด และเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในโรงเรียนสองภาษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาโดยใช้การสัมภาษณ์ให้นักเรียนพูดแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ

ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นเสียงในการออกเสียงพูดภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาในกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาตัวแปรทางสังคมและระดับชั้นการศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ตัวแปรวัจนลีลาแบบเป็นกันเองตามแนวคิดและทฤษฎี Labov (1972) ในการสัมภาษณ์พูดแนะนำตัวเอง วัจนลีลาแบบเป็นกันอยู่ในบริบทที่สถานการณ์ไม่เป็นทางการ โดยผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อต้องการศึกษาอย่างละเอียด โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลพื้นฐานทางการศึกษาของนักเรียน

กลุ่มตัวอย่าง เช่น การเลือกนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงปัจจุบันโดยไม่มีกรย้ายสถานศึกษา ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เชิงสถิติเพื่อให้ผลการวิจัยมีความถูกต้องและแม่นยำมากที่สุด

ผู้ให้ข้อมูล

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แบ่งเป็นเพศชาย 2 คน และเพศหญิง 2 คนในแต่ละระดับชั้น จำนวนทั้งหมด 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ผู้วิจัยเก็บบันทึกข้อมูลการพูดแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เครื่องบันทึกเสียงดิจิทัล Techline รุ่น TL-V3000 และนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์เสียงโดยการฟังและถอดสัทอักษรจากไฟล์เสียงที่บันทึกไว้ และวิเคราะห์เสียงโดยเข้าโปรแกรม Speech Analyzer 3.1 จากนั้นผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทีละคน โดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาของโรงเรียนสองภาษาในกรุงเทพมหานคร ในการเก็บข้อมูลลักษณะนี้จะมีเพียงผู้วิจัยและนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและทางสถิติ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ 2 ครั้ง ครั้งแรกผู้วิจัยถอดเสียงที่บันทึกให้เป็นสัทอักษรตามที่ผู้วิจัยได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียงทีละคำจนครบครั้งที่สองผู้วิจัยนำข้อมูลเสียงการแนะนำตัวเองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเข้าโปรแกรมวิเคราะห์เสียง Speech Analyzer 3.1 เพื่อหาความแม่นยำจากการฟัง โดยดูค่า Pitch, Amplitude และคลื่นเสียง (Waveform) ประกอบกับแผนภาพเสียง (Spectrogram) ที่แสดงภาพจากโปรแกรมเพื่อเป็นเครื่องมือยืนยันความถูกต้องจากข้อมูลการเน้นพยางค์ในคำและการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นโดยดูค่าความยาว

สระและความยาวพยางค์เป็นสำคัญว่าพยางค์เน้นหนักที่สุดสอดคล้องกับที่ผู้วิจัย ถอดศัพท์อักษรไว้ในครั้งแรกหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยถอดเสียงศัพท์อักษรตามภาษาอังกฤษ แบบอเมริกัน โดยใช้ Webster Learner's Dictionary ซึ่งผู้วิจัยสืบค้นแล้วว่าผู้ที่ ศึกษางานวิจัยการถอดเสียงภาษาอังกฤษแบบอเมริกันใช้เว็บไซต์ <http://www.learnersdictionary.com> เป็นแหล่งอ้างอิงในการศึกษาอีกทั้งยังเป็นแหล่งอ้างอิง ของการถอดเสียงมาตรฐานโดยเจ้าของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เพื่อพึงเทียบจาก การถอดเสียงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างพูดแนะนำตัวเองที่ละคนโดยวิเคราะห์ ที่ละประเด็นเพื่อศึกษาสำหรับกรณีวิเคราะห์เชิงสถิติ ผู้วิจัยใช้ Paired-Samples t-test ให้ค่าสถิติของคู่เทียบสองกลุ่ม แสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ในเชิงสถิติ ซึ่งงานวิจัยนี้ใช้การทดสอบค่าสถิติคู่เทียบที่ไม่มีความเป็นอิสระต่อกัน (Dependent Sample) โดยวิเคราะห์ในรูปแบบ 2-tailed และกำหนดระดับนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science) และใช้สูตรคำนวณของ วาโร เท็งสวัสต์ (2551) เป็นต้นแบบ

ผลการวิจัย

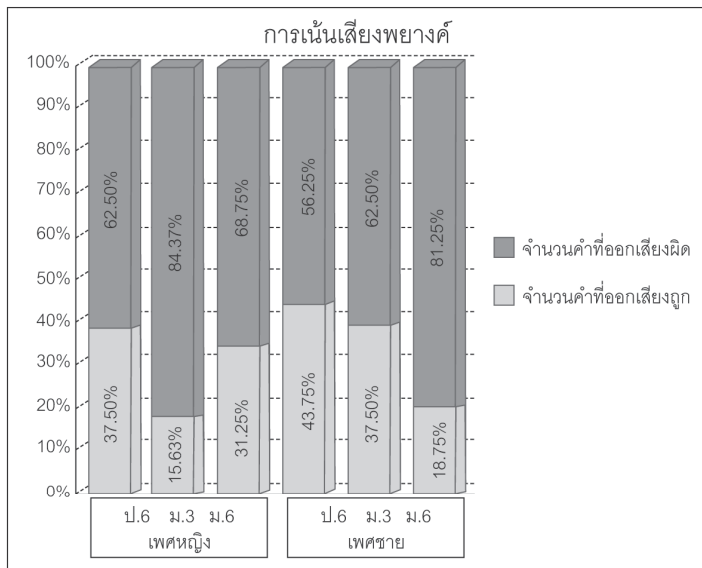
การศึกษาวิจัยแบ่งเป็น 2 ประเด็นคือ การเน้นเสียงพยางค์ และการลด รูปสระในพยางค์ไม่เน้น จำแนกได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การเน้นเสียงพยางค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

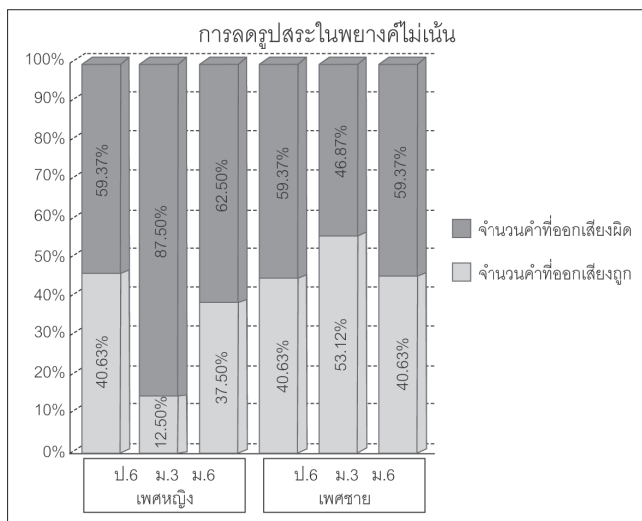
การเน้นเสียงพยางค์	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6									
	ซ1		ซ2		ญ1		ญ2		ซ3	
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ ออกเสียงถูก	7	43.75	7	43.75	5	31.25	7	43.75	7	43.75
จำนวนคำที่ ออกเสียงผิด	9	56.25	9	56.25	11	68.75	9	56.25	9	56.25
จำนวนคำที่ ออกเสียงทั้งหมด	16	100.00	16	100.00	16	100.00	16	100.00	16	100.00

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

การลดรูปสระ ในพยางค์ไม่เน้น	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6									
	ซ1		ซ2		ญ1		ญ2		ซ3	
	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%	คำ	%
จำนวนคำที่ ออกเสียงถูก	6	37.50	7	43.75	6	37.50	7	43.75	8	50.00
จำนวนคำที่ ออกเสียงผิด	10	62.50	9	56.25	10	62.50	9	56.25	8	50.00
จำนวนคำที่ ออกเสียงทั้งหมด	16	100.00	16	100.00	16	100.00	16	100.00	16	100.00

ภาพที่ 1 การเปรียบเทียบสถิติการเน้นเสียงพยางค์ถูกต้องและไม่ถูกต้อง

ภาพที่ 2 การเปรียบเทียบสถิติการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ออกเสียงถูกต้องและไม่ถูกต้อง

ผลการวิเคราะห์เชิงสถิติศาสตร์พบว่า การเน้นเสียงพยางค์ที่ถูกต้องตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยเพศชายในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีการเน้นเสียงพยางค์ได้ดีกว่าเพศหญิงในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และดีกว่าเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยเพศชายออกเสียงถูกมากกว่าเพศหญิงในระดับชั้นเดียวกันทุกระดับชั้น ส่วนการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นจะเห็นได้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงในทุกระดับชั้น ยกเว้นเพศชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความถี่ในการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ถูกต้องตามมาตรฐานภาษาอังกฤษแบบอเมริกันเกินกว่าค่าเฉลี่ยร้อยละ 50 โดยเพศชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นที่ถูกต้องทำคะแนนได้ร้อยละ 53.12 ดีกว่าเพศชายระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 6 และดีกว่าเพศหญิงในทุกระดับชั้น

ความถี่จากการวิเคราะห์เชิงสถิติศาสตร์สามารถสรุปผลทางสถิติจากการคำนวณค่าความสัมพันธ์ของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างเพศชายกับเพศหญิงในเรื่องการเน้นเสียงพยางค์และในเรื่องการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นศึกษาคู่เทียบระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test การเน้นเสียงพยางค์ และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นระหว่างเพศชายกับเพศหญิง

ประเด็น	เพศ				t	sig. 0.05	MD
	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย			
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	28.13	11.00	33.33	14.61	-0.68	0.53	-5.20
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	30.21	13.93	44.79	9.20	-1.69	0.15	-14.58

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย, SD = Standard Deviation, MD = Mean Difference, Sig = Significance Level)

ตารางที่ 4 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ประเด็น	เพศ				t	sig. 0.05	MD
	ป.6 (ช+ญ)		ม.3 (ช+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	40.63	6.25	26.56	13.86	2.63	0.08	14.07
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	40.63	3.61	32.81	23.59	0.66	0.55	7.82

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย, SD = Standard Deviation, MD = Mean Difference, Sig = Significance Level)

ตารางที่ 5 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ประเด็น	เพศ				t	sig. 0.05	MD
	ป.6 (ช+ญ)		ม.6 (ช+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	40.63	6.25	25.00	12.50	1.99	0.14	15.63
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	40.63	3.61	39.06	7.86	0.29	0.79	1.57

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย, SD = Standard Deviation, MD = Mean Difference, Sig = Significance Level)

ตารางที่ 6 ผลทางสถิติ Paired Samples t-test ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ประเด็น	เพศ				t	sig. 0.05	MD
	ม.3 (ช+ญ)		ม.6 (ช+ญ)				
	\bar{X} (%)	SD	\bar{X} (%)	SD			
การเน้นเสียงพยางค์	25.56	13.86	25.00	12.50	0.15	0.89	1.56
การลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น	32.81	23.59	39.06	7.86	-0.52	0.64	-6.25

(\bar{X} = ค่าเฉลี่ย, SD = Standard Deviation, MD = Mean Difference, Sig = Significance Level)

ผลการวิเคราะห์เชิงสถิติพบว่า การเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ที่ไม่เน้นจากการวิเคราะห์คู่เทียบระหว่างเพศชายกับเพศหญิง และระหว่างระดับชั้น ในทางสถิติ Paired Samples t-test พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 หมายความว่าทั้งการวิเคราะห์คู่เทียบระหว่างเพศ และการวิเคราะห์คู่เทียบระหว่างระดับชั้น ไม่มีความแตกต่างด้านการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้น

บทสรุปและวิจารณ์

ผลการวิเคราะห์ในการเน้นเสียงพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นของนักเรียนชายและหญิงมีค่าเฉลี่ยการออกเสียงสูงกว่าการออกเสียงถูกเกินร้อยละ 50 และพบว่านักเรียนชายและหญิงออกเสียงเน้นพยางค์ท้ายผิดคิดเป็นร้อยละ 89.06% และ 82.61% ตามลำดับ ในการเน้นพยางค์ผิดคิดพบว่าพยางค์ท้ายคำมักจะได้รับการเน้นโดยให้ความยาวของสระมากกว่าพยางค์อื่นและออกเสียงสระรูปเต็ม

การเน้นเสียงพยางค์ท้ายคำนี้สอดคล้องกับการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาไทยซึ่งเน้นพยางค์ท้ายโดยตำแหน่ง (Tumtavitikul, 1998) ที่พบในการศึกษาคั้งนี้ น่าจะเป็นผลจากการแทรกแซงจากภาษาแม่คือภาษาไทยของนักเรียน ซึ่งสามารถอธิบายตามแนวทฤษฎีวิเคราะห์เปรียบเทียบต่าง (James, 1980) ว่าความแตกต่างของภาษาแม่ของผู้เรียนอาจมีผลที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ ผู้เรียนอาจจะใช้ระบบเสียงของภาษาแม่ของตนมาใช้กับการเรียนภาษาที่สอง หรือที่เรียกว่าการแทรกแซงจากภาษาแม่ (L1 Interference of L2)

ส่วนการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นสำหรับภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันพยางค์ไม่เน้นมักจะไม่มีออกเสียงสระรูปเต็ม แต่จะลดรูปเป็นสระแหวกกลาง schwa [ə] ซึ่งสระเสียง [ə] ในภาษาอังกฤษมีความใกล้เคียงในคุณสมบัติทางกายภาพเสียงกับเสียงสระเออะและเออ /ɜ:/, /ɝ:/ ในภาษาไทย (อ้างใน Thai Sound System Online) คือเป็นเสียง (-H, -B, -L, -R) ในแนวสระกึ่งกลางของแผนภูมิเสียงสระซึ่งในการถอดสัทอักษรจากการฟังพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามักจะออกเสียงสระเออ /ɜ:/ ในพยางค์ไม่เน้นเป็นสระเสียงยาวแทน [ə] จึงทำให้มักจะไม่มีการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นซึ่งสิ่งนี้อาจชี้แนะว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการออกเสียงการเน้นพยางค์ในภาษาอังกฤษของนักเรียน

Richards (1974) และ James (1998) กล่าวว่าไว้ในทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดว่าการออกเสียงผิดเนื่องจากการอ่านผิดซึ่งทำให้คำนั้นมีความหมายผิดหรือต่างไปจากความหมายเดิมซึ่งอาจเกิดจากข้อผิดพลาดในการออกเสียงเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากผู้เรียนสะกดคำผิด ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการออกเสียงผิดข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ และข้อผิดพลาดด้านข้อความต่อเนื่อง เป็นต้น ข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นอาจเกิดจากการเรียนรู้ของผู้ที่เรียนภาษาที่สองยังไม่สมบูรณ์ในเรื่องนั้น ๆ คือยังไม่เข้าใจในระบบของภาษาเป้าหมาย ยังไม่มีกฎเกณฑ์ภาษาในเรื่องนั้น ๆ ได้เหมือนเจ้าของภาษา สำหรับในเรื่องการเน้นพยางค์และการลดรูปสระในพยางค์ไม่เน้นที่ศึกษานี้พิจารณาได้ว่าข้อผิดพลาดเหล่านี้อาจชี้แนะว่าผู้เรียนยังไม่มีกฎการเน้นพยางค์ในภาษาอังกฤษและกฎการลดเสียงสระในพยางค์ไม่เน้นในอันตรภาษา (Interlanguage) ของนักเรียนซึ่งกำลังพัฒนาเข้าสู่สามัตถิยะภาษาอังกฤษของภาษาที่สองตามแบบเจ้าของภาษา ในแนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (Global English) ของ Jenkins (2011) มุ่งเน้นการสื่อสารที่สัมฤทธิ์ผลโดยไม่เน้นรายละเอียดกฎเกณฑ์หลายเรื่องในภาษาการเน้นเสียงพยางค์เป็นหนึ่งในจำนวนรายละเอียดเหล่านั้นที่ไม่เน้น

อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของคนไทยควรจะเรียนให้สัมฤทธิ์ผลได้ใกล้เคียงผู้พูดภาษาแม่มากที่สุดตามแนวคิดและทฤษฎีของการเรียนการสอนภาษาที่สองมาตรฐาน อาทิ Wells (2005), Krashen (1982), James (1980), Richards (1974), Selinker (1972) ที่มีเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนให้ได้ใกล้เคียงกับสามัตถิยะทางภาษาและสมรรถนะของผู้พูดภาษาแม่ โรงเรียนสองภาษาในประเทศไทยควรมีผลสัมฤทธิ์การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาอังกฤษมากที่สุด เพื่อให้การเรียนการสอนได้บรรลุตามเป้าหมายของโรงเรียน เพื่อสร้างศักยภาพของนักเรียนให้ถึงขีดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษใกล้เคียงกับผู้พูดภาษาแม่ เพื่อยกระดับการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย เตรียมพร้อมที่จะเป็นผู้นำในประชาคมอาเซียนและในเวทีโลก จำเป็นต้องเน้นเรื่องสัทศาสตร์ (Phonetics) เป็นสำคัญ

สำหรับโรงเรียนสองภาษาในกรุงเทพมหานครที่ศึกษานี้มีเป้าหมายระบุไว้ชัดเจนโดยมีภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันเป็นมาตรฐานในการเรียนการสอน

แต่ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนตัวอย่างที่ศึกษาชี้แนะว่าโรงเรียนอาจยังไม่ได้บรรลุเป้าหมายในด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียน จึงอาจจะต้องมีการทดสอบและสำรวจผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ และพัฒนาการเรียนการสอนด้านการออกเสียงเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีข้อจำกัดในเรื่องของจำนวนนักเรียนที่ศึกษา และยังไม่ครอบคลุมตัวแปรต่าง ๆ อีกทั้งยังมีประเด็นที่ควรศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้การวิจัยของนักเรียนโรงเรียนสองภาษาในแต่ละระดับชั้นมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษในการพูดของครูผู้สอนในระดับชั้นที่ศึกษานักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วย

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). *ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ: เรื่องหลักเกณฑ์การ
จัดตั้งและดำเนินกิจการโรงเรียนนานาชาติ*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
(อัดสำเนา).
- ดียู ศรีนราววัฒน์. (2539). *ภาษาอังกฤษในฐานะภาษานานาชาติ: ปัจจัยที่ต้องคำนึง
ในการจัดการเรียนการสอน*. วารสารโดมทัศน์ มธ., 17(1), 122-128.
- ปรารมภ์รัตน์ โชติกเสถียร. (2528). *ระบบเสียงภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยะวดี อภิชาติบุตร. (2547). *ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษและแบบอเมริกันต่างกัน
อย่างไร*. ตำรงวิชาการ, 3(6), 77-93.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). *วิธีวิทยาการวิจัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
Thai Sound System. วันที่ค้นข้อมูล 28 มกราคม 2557, จาก [http://
pirun.ku.ac.th/~fhumalt/TSS/Home.html](http://pirun.ku.ac.th/~fhumalt/TSS/Home.html)
- อภิรักษ์ณี ธรรมทวีธิกุล. (2540). *การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
ระดับต้นสำหรับการแปล*. เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 372324.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- _____. (2547). *สัทวิทยา: การวิเคราะห์ระบบเสียงในภาษา*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- _____. (2549). *สัทศาสตร์*. ใน Thomson Learning. แปลจาก Peter Ladefoged
(2006). *A Course in Phonetics, 5th ed.* Boston: Thomson Wadsworth.
- James, C. (1980). *Contrastive Analysis*. London: Longmans.
- _____. (1998). *Errors in Language Learning and Use. Exploring Error
Analysis*. New York: Addison Wesley Longman.
- Jenkins, J. (2011). *Global English and the teaching of pronunciation*.
Retrieved March 10, 2014, from [www.teachingenglish.org.uk/article/
global-english-teaching-pronunciation](http://www.teachingenglish.org.uk/article/global-english-teaching-pronunciation).

- Krashen, S.D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford: Pergamon Press.
- Labov, W. (1972). *Sociolinguistic Patterns*. Philadelphia, PA: The University of Pennsylvania Press.
- Richards, J.C. (1974). *Error Analysis: Perspectives on Second Language Acquisition*. New York: Longman.
- Selinker, L. (1972). Interlanguage. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching, IRAL.*, 5(3), 209.
- Tumtavitikul, A. (1996). The Mid Central Vowel Schwa in Thai. *The Proceedings of the 4th International Symposium on Languages and Linguistics*. NakhornPathom: Mahidol University.
- _____. (1998). *The Metrical Structure of Thai in a Non-Linear Perspective*. Tempe, AZ: Arizona State University.
- Well, J. (2005). *Goals in teaching English pronunciation*. Retrieved March 20, 2014, from http://www.phon.ucl.ac.uk/home/wells/poznan03_wells.pdf